

ΤΡΑΠΕΖΙ ΓΙΑ ΔΥΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ξένη λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Δεκέμβριος 2025

Τίτλος πρωτοτύπου Casey McQuiston, *The Pairing*, St. Martin's Griffin, 2024

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Μάγδα Τικοπούλου
Σχεδιασμός εξωφύλλου Σαβίνα Χριστοπούλου

© 2024, Casey McQuiston
© 2024, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4551-3

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84551
Κ.Ε.Π. 6194, κ.π. 22305

Δεν επιτρέπεται η με οποιονδήποτε τρόπο χρήση ή αναπαραγωγή ολόκληρου ή μέρους του βιβλίου με σκοπό την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Το παρόν έργο προστατεύεται από τη διαδικασία εξόρυξης κειμένου και δεδομένων (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα, τηλ.: 211 3003500
metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

CASEY McQUISTON

ΤΡΑΠΕΖΙ ΓΙΑ ΔΥΟ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ειρήνη Παϊδούση

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΕΡΨΗ

Δεν είναι μπορετό να αγαπάς και να χωρίζεις.
Θα ήθελες να ήταν.

Μπορείς να αλλάξεις την αγάπη,
να την αγνοήσεις, να την μπερδέψεις,
μα δεν μπορείς ποτέ να τη βγάλεις από μέσα σου.

Ε. Μ. ΦΟΡΣΤΕΡ, ΔΩΜΑΤΙΟ ΜΕ ΘΕΑ

Initiating slut mode.

ROBYN, «FEMBOT»

Η ΑΡΧΗ

(Εκδοχή του Θίο)

Το πρώτο μου φιλί με τον Κιτ έχει γεύση από χαλαπένιος και βερίκοκα.

Το μεθύσι μας είναι αρκετό για να μας δώσει θάρρος. Κάτι τύποι από το εστιατόριο κάνουν πάρτι για το Χαλοουίν στο σπίτι που νοικιάζουν στο Καθίντραλ Σίτι κι έχουν γεμίσει έναν κάδο σκουπιδιών με κάποιο μυστηριώδες κοκτέιλ κι είμαστε είκοσι δύο χρονών, ηλικία που βρίσκεις πολύ έξυπνο και καθόλου τρομακτικό το να πίνεις κοκτέιλ από κάδο σκουπιδιών. Έχω ρίξει βέβαια και μερικές δόσεις μπράντι βερίκοκο από το ράφι με τα ποτά μήπως φτιάξει κάπως.

Εδώ και τέσσερις μήνες, από τότε που μετακόμισε ο Κιτ στο Παλμ Σπρινγκς και ήρθε να μείνει μαζί μου, μιλάμε για στολές Χαλοουίν. Πονηρά Μ&Μ. Ραλφ Μάτσιο και ο νταής από το *Καράτε Κιντ*. Ο Κιτ ήταν αυτός που σκέφτηκε τους Σόνι και Σερ – εκείνος είναι η Σερ. Εγώ είμαι ο Σόνι. Βρήκε το τέλειο εφαρμοστό μεταξωτό φόρεμα σε ένα μαγαζί με ρούχα από δεύτερο χέρι στο Λος Άντζελες – με έβαλε κιόλας να του δέσω τον κορσέ πριν το φορέσει, αφού δεν κάνει ποτέ μισές δουλειές. Ακόμα και το καδο-κοκτέιλ δεν μπο-

ρεσε να σβήσει την αίσθηση του δέρματός του από τα ακροδάχτυλά μου.

Αργότερα, καθώς τρώμε την πίτσα που παραγγείλαμε στο τραπέζι του σαλονιού, ο Κιτ αποφασίζει πως ήρθε επιτέλους η ώρα να μιλήσουμε.

Δεν αναφερθήκαμε ποτέ σε αυτό, από τότε που επεστρεψε στην Καλιφόρνια για το κολέγιο και γίναμε ο ένας η προέκταση του άλλου σαν να μην είχαμε χωριστεί ποτέ, δυο καρδιές που χτυπούν στον ίδιο σταθερό ρυθμό. Θίο-και-Κιτ, Θίο-και-Κιτ, Θίο-και-Κιτ. Ήταν τόσο εύκολο να τον ξαναβρούμε – ποτέ δεν αναφερθήκαμε στο πού ή το γιατί είχε χαθεί.

Ο Κιτ με κοιτάζει πάνω από τη γεμιστή με έξτρα χαλαπένιος κρούστα της πίτσας και ρωτά: «Γιατί δεν θέλησες να πας ποτέ στην πόλη της Οκλαχόμα;».

Γιατί είναι η πόλη της Οκλαχόμα, παραλίγο να του πω. Αυτό που είχε σημασία όμως δεν ήταν ποτέ το μέρος· ήταν η υπόσχεση. Όταν ήμασταν δεκατεσσάρων, έναν χρόνο μετά τον θάνατο της μητέρας του Κιτ, ο πατέρας του αποφάσισε να μετακομίσουν όλοι μαζί στη Νέα Υόρκη. Ο Κιτ κι εγώ βγάλαμε έναν χάρτη και βρήκαμε το σημείο, που βρισκόταν στη μέση ανάμεσα στο Ράντσο Μιράζ και το Μπρούκλιν. Η πόλη της Οκλαχόμα. Υποσχεθήκαμε να συναντιόμαστε εκεί κάθε καλοκαίρι, πάντα έβρισκα όμως δικαιολογίες να μην πάω, και δεν ήταν ποτέ ιδιαίτερα καλές.

Τα καστανά του μάτια λάμπουν τόσο πολύ στο φως της λάμπας, πλαισιωμένα από την ηλίθια περούκα της Σερ, που του λέω την αλήθεια – σχεδόν: Όταν έφυγε, συνειδη-

τοποίησα πως είχα ερωτευτεί από το πουθενά τον καλύτερο μου φίλο. Κι ήταν πολλά πια τα οχτακόσια χιλιόμετρα για να έχει σημασία, κι εκείνος μου μιλούσε στο τηλέφωνο για τα πρώτα του ραντεβού, κι αυτό πονούσε. Πάρα πολύ. Θα μου ράγιζε την καρδιά η πόλη της Οκλαχόμα.

«Λυπάμαι» του λέω. «Ήταν απαίσιο από μέρους μου. Σου φέρθηκα απαίσια».

«Α» λέει μόνο.

«Το έχω ξεπεράσει τελείως όμως τώρα» λέω, και είναι ψέμα. Ποτέ δεν το είχα ξεπεράσει λιγότερο. Νόμιζα ότι θα ήταν τέλεια θεραπεία έκθεσης η συγκατοίκηση με τον Κιτ, ότι κανείς δεν θα κατάφερνε να μείνει ερωτευμένος με τον καλύτερό του φίλο αν τον έβλεπε να ξύνει τον πισινό του πάνω από τη φόρμα. Αν μη τι άλλο, τον αγαπάω περισσότερο τώρα. «Δεν χρειάζεται λοιπόν να ανησυχείς. Δεν θα γίνει περίεργη η κατάσταση».

Ο Κιτ αφήνει το κομμάτι του και με κοιτάζει, με το ψεύτικο μουστάκι μου και τα μαλλιά πλεγμένα πίσω για να χωρέσουν κάτω από την περούκα που θυμίζει πλειμόμπιλ. Χαμογελά σφιγμένα, βάζει τα μαλλιά της Σερ πίσω από τον αυτί και λέει: «Κι εγώ ήμουν ερωτευμένος μαζί σου».

«Ήσουν... τι;»

«Τότε, εννοώ».

Νεύω, προσπαθώ να κρατήσω τη φωνή μου σταθερή. «Ναι. Τότε».

Εκείνος γελάει· γελάω λοιπόν κι εγώ, και βάζω το τραγούδι των Sonny & Cher για να κρύψω την αλλόκοτη χροιά του γέλιου μου. Χορεύουμε στο καθιστικό με χείλη που

γυαλίζουν λαδωμένα όσο παίζει το «I Got You Babe», ώσπου το χέρι μου αγγίζει φευγαλέα τη σμιλεμένη μέση του.

Πιάνω τις άκρες των γυαλιστερών συνθετικών μαλλιών ανάμεσα στον αντίχειρα και το δάχτυλο, τον αγγίζω δίχως να τον αγγίζω. Εκείνος απλώνει το χέρι και μου ξεκολλάει το μουστάκι.

«Κι αν το δοκιμάζαμε;» ρωτάει σιγανά. «Μια φορά μόνο, να δούμε πώς θα ήταν;»

Κι ύστερα είμαι στο κρεβάτι του καλύτερου μου φίλου και τον φιλάω μέχρι ζάλης. Έτσι, για να δω πώς είναι.

Μέσα μου βαθιά ξέρω πως αυτό θα με αλλάξει για πάντα. Ίσως είναι λάθος, ίσως είναι τελείως αρρωστημένο να τον αφήσω να κάνει κάτι τέτοιο, αφού ξέρω πώς νιώθω και πώς δεν νιώθει, αλλά είναι ο Κιτ. Ο Κιτ τρελαίνεται να κάνει τους άλλους να νιώθουν καλά, κι όταν το πρόσωπό του χάνεται ανάμεσα στα πόδια μου, νιώθω καλά. Νιώθω τόσο καλά, που είναι φριχτό.

Εκείνος θα γελάει αύριο με αυτό, κι εγώ κάθε φορά που θα πλαγιάζω με άλλους θα τους βάζω να μονομαχούν με το φάντασμά του.

Το πρωί η κουζίνα μυρίζει μαγιά, κανέλα και βούτυρο, κι ο Κιτ είναι στον νεροχύτη και πλένει τα πιάτα. Φοράει την ποδιά που του αγόρασα όταν κάναμε ολόκληρη εκδρομή ως το Σάντα Μαρία Βάλεϊ για να δούμε αν όντως άξιζε τον ντόρο το μπάρμπεκιου εκεί. Πάνω γράφει Ο ΤΥΠΟΣ ΤΟ ΤΡΙΒΕΙ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ.

Στο τραπέζι περιμένουν δύο πιάτα με αχνιστή χρυσοκάστανη ζύμη που στάζει γλάσο. Ο Κιτ φτιάχνει κάθε Σαβ-

βατοκύριακο γλυκά, αναζητώντας χρόνια τώρα την τέλεια συνταγή για ρολά κανέλας.

Έδωσα πολλές υποσχέσεις στον εαυτό μου καθώς αποκοιμιόμουν δίπλα του. Θα ήμουν κουλ. Μια πλάκα ήταν μόνο. Δύο παλιοί φίλοι που το 'καναν για χάρη του παλιού, καλού καιρού, για να τιμήσουμε τα ερωτοχτυπημένα παιδιά που υπήρξαμε κάποτε.

Μου χαμογελάει από τον νεροχύτη, με τη μελανιά που του έκανα στον λαιμό να ξεχωρίζει ακόμη, και λέω: «Ψέματα είπα. Ποτέ δεν το ξεπέρασα».

Ο Κιτ αφήνει μια βαθιά ανάσα. Κλείνει το νερό. Κι ύστερα λέει το πιο απίστευτο πράγμα που θα μπορούσε να πει. «Ούτε κι εγώ».

ΤΟ ΤΕΛΟΣ

(Εκδοχή του Θίο)

Πάνω στον ιμάντα αποσκευών υπάρχει ένας δονητής.

Δεν είναι δικός μου δονητής. Όχι πως δεν έφερα μαζί, ποτέ όμως δεν θα τον έβαζε τόσο απρόσεχτα ο Κιτ στα πράγματά μας, ώστε να πεταχτεί από τη βαλίτσα μου και να κατακυλήσει στον ιμάντα αποσκευών. Υπάρχουν και κανόνες σε αυτά τα πράγματα.

Βρίσκομαι μόνο στο Χίθροου του Λονδίνου και κοιτάζω τον δονητή να κόβει βόλτες. Είναι μοβ, κοντούτσικος, μα σεβαστού μεγέθους. Στην πρώτη βόλτα, κάνω ένα βήμα μπρος και τραβάω τη βαλίτσα μου από τον ιμάντα – δεν φεύγω όμως για την έξοδο.

Δεν ξέρω πού είναι ο Κιτ.

Εφτά, οχτώ, εννιά, δέκα φορές κάνει βόλτες ο δονητής, ώσπου ο υπάλληλος του αεροδρομίου φοράει με απάθεια ένα ζευγάρι γάντια και τον βάζει σε ένα πλαστικό σακουλάκι.

Κοιτάζω την ώρα: τριάντα πέντε λεπτά αφότου έφυγε ο Κιτ. Έχω πολλή οργή για να κλάψω, έχω όμως μισή ώρα ακόμη για να διαλυθώ απόλυτα, θεαματικά. Θα στείλω αργότερα μήνυμα στο πρακτορείο να εξηγήσω γιατί δεν

πήγαμε και να δω αν μπορώ να πάρω πίσω κάποια χρήματα. Για την ώρα, το μόνο που θέλω είναι να πάω σπίτι.

Από την ουρά για τα εισιτήρια της British Airways, βλέπω ένα νεαρό ζευγάρι να πλησιάζει νευρικά στα απολεσθέντα για να πάρει τον ατίθασο δονητή. Ο έρωτάς τους είναι από εκείνους που αξίζει έναν μικρό εξευτελισμό στην παραλαβή αποσκευών. Φεύγουν μαζί, κρυφογελώντας αναψοκοκκινισμένοι ο ένας στον ώμο του άλλου. Τι γλυκό, γαμώτο.

Ρωτάω τον υπάλληλο πίσω από το γκισέ: «Τι ώρα είναι η επόμενη απευθείας πτήση για Λος Άντζελες;».

ΤΕΣΣΕΡΑ
ΧΡΟΝΙΑ
ΜΕΤΑ

ΛΟΝΔΙΝΟ

ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ ΜΕ:

Pimm's Cup και μικρό κέικ βουτηγμένο σε τσάι,
που καταβροχθίζεται με μανία

ΛΟΝΔΙΝΟ

«Δεν με νοιάζει αν μου δώσεις διακόσιες λίρες και μου βάλεις χέρι, Τρέβορ· τελειώσεις». Σπρώχνω τα τσαλακωμένα χαρτονομίσματα πίσω στην μπάρα χαμογελώντας γλυκά. «Πήγαινε σπίτι. Ασχολήσου με τον εαυτό σου. Έχεις χάλια προσωπικότητα, και δεν έχει καν πλάκα».

Στο τέλος ο Τρέβορ υποχωρεί και αφήνει να τον σύρουν έξω από την παμπ δύο οπαδοί της Γουέστ Χαμ, ενώ ο κόσμος ζητωκραυγάζει για άλλο ένα γκολ χαζεύοντας ψηλά την οθόνη. Ένας οπαδός των Σπερς που τον ενοχλούσε υψώνει με ευγνωμοσύνη την μπίρα του. Κουνάω το κεφάλι και ρίχνω την πετσέτα στον ώμο, πριν σκύψω για να αποσυνδέσω το άδειο βαρέλι.

«Πάντα ο Τρέβορ» στενάζει ένας μπάρμαν. «Τελείως καθοίκι».

Ρουθουνίζω. «Κάθε μπαρ έχει κι από ένα».

Ο μπάρμαν μού κλείνει συνωμοτικά το μάτι, για να γυρίσει αμέσως έκπληκτος να με κοιτάξει πάλι.

«Για μισό. Ποια είσαι εσύ;»

«Είμαι...» Καταφέρνω επιτέλους να βγάλω το βαρέλι και να το σύρω μουγκρίζοντας. «...το Θίο».

«Και πότε σε προσέλαβε, δηλαδή;»

«Α, με άφησε να περάσω πίσω από την μπάρα επειδή ξέρω να αλλάζω βαρέλι». Δείχνω με το πιγούνι τον ιδρω-

μένο ιδιοκτήτη, που πάλευε να τα βγάλει πέρα με τις παραγγελίες. Δεν χρειάστηκε να καταβάλω ιδιαίτερη προσπάθεια για να τον πείσω να δεχτεί λίγη δωρεάν βοήθεια. «Δεν δουλεύω εδώ. Ούτε καν μένω εδώ. Δύο ώρες έχω που βγήκα από το αεροπλάνο. Έι!» Τινάζω την πετσέτα σε έναν οπαδό των Σπερς που προσπαθεί να σκαρφαλώσει πάνω στο σκαμπό του. «Έλα τώρα, φίλε, φέρσου λίγο έξυπνα».

Ο μπάρμαν σμίγει επιδοκιμαστικά τα φρύδια.

«Έχεις ξαναβρεθεί στο Λονδίνο;»

Χαμογελάω. «Όχι, αλλά έχω δει πολλές ταινίες».

Στην πραγματικότητα, δεν έχω πάει και σε πολλά μέρη πέρα από την Καλιφόρνια. Είχα κοντέψει πριν από δύο καλοκαίρια, όταν γύριζε η Σλόαν μια ταινία στο Βερολίνο και με κάλεσε να μείνω τσάμπα στη σουίτα του ξενοδοχείου της, αλλά – όχι, δεν ήμουν έτοιμο. Δεν εμπιστεύομαι συνήθως τον εαυτό μου σε άγνωστα μέρη ή καταστάσεις. Έχω περάσει και τα είκοσι οκτώ μου χρόνια σχεδόν στο Κοατσέλα Βάλεϊ, που έχει βουνά, έρημο, απέραντους ουρανούς και κοράκια μεγάλα σαν σκύλους, και ήδη ξέρω όλους τους τρόπους που μπορώ να τα κάνω εκεί μαντάρα.

Τώρα όμως είμαι έτοιμο. Νομίζω – το ξέρω ότι είμαι έτοιμο. Κάθε μυς του κορμιού μου είναι σφιγμένος βδομάδες τώρα, καθώς διαγράφονταν ένα ένα τα τετραγωνάκια στο ημερολόγιο, έτοιμο να τυναχτώ σαν ελατήριο, να ανακαλύψω τι μπορώ να κάνω. Μου *αρέσει* να ξέρω τι μπορώ να κάνω.

Πέρα από ένα κατακλυσμικό πρωί στο Χίθροου, αυτή

είναι η πρώτη μου φορά στο εξωτερικό, και για αυτό μάλλον φρόντισα να βρεθώ πίσω από την μπάρα μιας παμπ γεμάτης κόσμο που παρακολουθεί έναν αγώνα αιώνιων αντιπάλων. Με το που βγήκα από το τρένο του αεροδρομίου με όλο το Λονδίνο στα πόδια μου, αντί να πάω σε μουσεία ή παλάτια ή στο Αβαείο του Γουέστμινστερ, τράβηξα για την πλησιέστερη παμπ και βρέθηκα στο στοιχείο μου. Αυτό μπορώ να το κάνω: να μεσολαβώ σε καβγάδες, να κοπανάω βάνες και να βρίζω φιλικά τύπους που τους λένε Τρέβορ, να μαθαίνω τις συνήθειες των θαμώνων του τόπου και να δοκιμάζω τα ποτά του. Μελετώ την πανίδα των μπαρ σαν να είναι το *National Geographic*. Είμαι ο Στιβ Έργουιν της μπίρας με την παρέα.

Όλη η ιδέα πίσω από αυτό το ταξίδι όταν το κανονίζαμε με τον Κιτ ήταν ακριβώς αυτό: να μάθουμε. Συνηθίζαμε να φανταζόμαστε πως θα ανοίγαμε μια μέρα ένα εστιατόριο, κι ένα βράδυ μετά από το πέμπτο συνεχόμενο επεισόδιο του *No Reservations*, ο Κιτ κατέβασε την ιδέα. Βρήκε μια εκδρομή με θέμα το ευρωπαϊκό φαγητό και ποτό, όπου θα μπορούσαμε να δοκιμάσουμε τις πιο καλές, τις πιο πλούσιες γεύσεις, τις πιο ιστορικές παραδόσεις γευμάτων, την τέλεια εντρύφηση με όλες τις αισθήσεις, που θα ενέπνεε τη δική μας δουλειά. Το απόλυτο Μπουρντέν, είπε και με έκανε να τον ερωτητώ ξανά από την αρχή.

Μαζεύαμε έναν χρόνο λεφτά για να κλείσουμε το ταξίδι κι ύστερα πήγαμε και χωρίσαμε στο αεροπλάνο, ο Κιτ ξεκουμπίστηκε για Παρίσι και δεν τον ξαναείδα ποτέ. Δεν επέστρεφαν χρήματα για την κράτηση. Γύρισα πίσω με

Η ΝΕΑ ΚΟΥΠΡ ΡΟΜΑΝΤΙΚΗ ΚΟΜΕΝΤΙ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ CASEY MCQUISTON.

Θίο και Κιτ. Έχουν υπάρξει πολλά πράγματα: παιδικοί φίλοι, ζευγάρι και τώρα αποξενωμένοι πρώην. Μετά από έναν επώδυνο χωρισμό στην υπερατλαντική πτήση προς τις διακοπές των ονείρων τους (για λίγη γευσιγνωσία και οινογνωσία στην Ευρώπη), οι δρόμοι τους χωρίστηκαν. Ο καιρός που πέρασαν μακριά τους έκανε καλό. Θίο: δουλεύει μπαρτέντερ το βράδυ, προσπαθεί να γίνει σομελιέ το πρωί και έχει έναν μεγάλο αριθμό περιστασιακών παρτενέρ. Κιτ: δεν επέστρεψε ποτέ στην Αμερική, αποφοίτησε από τη σχολή ζαχαροπλαστικής πι ο σέξι από ποτέ, και τώρα εργάζεται σε ένα από τα καλύτερα εστιατόρια του Παρισιού.

Τέσσερα χρόνια μετά τον χωρισμό, τους φαίνεται καλή ιδέα να κάνουν επιτέλους εκείνο το ταξίδι. Χωριστά. Μόνο όταν μπαίνουν στο λεωφορείο ανακαλύπτουν ότι είχαν ακριβώς την ίδια ιδέα, και τώρα αναγκαστικά θα περάσουν μαζί τρεις εβδομάδες στις πιο ρομαντικές πόλεις της Γαλλίας, της Ισπανίας και της Ιταλίας. Όλα καλά. Δεν υπάρχει τίποτα ανάμεσά τους. Σε τέτοιο βαθμό που στοιχηματίζουν ποιος θα πρωτοκοιμηθεί με τον σούπερ σέξι ξεναγό τους. Και γιατί να σταματήσουν εκεί; Γιατί να μην κάνουν τον απόλυτο ευρωπαϊκό διαγωνισμό φλερτ;

Οι δύο μπαϊσέξουαλ πρώην θα δοκιμάσουν τα πάντα μέχρι να καταλάβουν ότι πολλές φορές επιθυμούμε ακριβώς αυτό που δεν έχουμε.

ISBN: 978-618-03-4551-3

9 786180 345513

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84551

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book